

WAKE-UPCALL

'ONZE RELATIE BLEEK EEN GROTE LEUGEN'

Naam
Christel (31)
Relatie met
Beroep
personeels-
adviseur

"FRANCISCO EN ik stonden naast elkaar voor een dj-booth: we wilden allebei een nummer aanvragen. Hij was zo knap, ik smolt ter plekke. We dansten samen en ik vroeg hem mee naar huis. Die nacht hadden we vier keer sex, de volgende ochtend was ik stapelverliefd. Francisco woonde in een andere stad en had een Portugese achtergrond. Hij was die avond met vrienden op stap. Het weekend daarop spraken we af in dezelfde discotheek. Alles klikte: de fysieke connectie maar ook hoe we in het leven stonden. Na een maand kwam hij elke woensdagavond langs. Ik vond het jammer dat we niet vaker konden afspreken dan die woensdag en zaterdag, maar Francisco zei dat hij een grote familie had met veel verplichtingen. Wel bleef hij voortaan één zondag per maand. In het weekend moest hij vaak voetballen, maar na het voetballen waren we anderhalve dag samen. Ik keek in zijn armen Netflix en vertelde hem mijn grootste geheimen. Ik was zo verliefd dat ik alles voor hem zou opgeven."

CONTRAST

"Kerstmis bracht hij in Portugal door met familie, maar Oud en Nieuw vierden we samen met zijn vriendengroep. Toen om twaalf uur de champagne werd ingeschonken, gaf Francisco mij de sjaal die hij droeg toen ik hem leerde kennen. Toen ik hem omdeed, viel er een paar oorbellen uit. Hij had ze geërfd van zijn oma. Ik voelde me zo vereerd! Dit klonk serieus, ook al had Francisco aangegeven dat samenwonen voor hem het komende jaar nog geen optie was. Hij wilde eerst 'in onze relatie groeien'. Hij had af en toe moeite met mijn opdringerigheid, zo beschreef hij mijn verlangen naar meer tijd samen. In de paasvakantie winkelde ik met mijn moeder in de stad waar Francisco woonde. Tot mijn stomme verbazing zag ik in de etalage van een juwelier een armband die wel héél erg leek op mijn oorbellen. Ik ging naar binnen en showde de goudsmid een foto van mijzelf

waarop ik de oorbellen droeg. Ze herkende ze. Ze had ze zelf ontworpen en afgelopen kerst verkocht: samen met de bijbehorende ring. Op dat moment gingen alle alarmbellen af. Hoezo waren de oorbellen een erfstuk uit Francisco's familie? En waarom had ik zijn ouders nooit ontmoet? Telkens werd ik afgescheept. Ze spraken mijn taal niet. Of ze waren nét in Portugal op familiebezoek. Hier klopte iets niet. Met een foto reed ik de volgende dag terug naar Francisco's stad. Ik checkte zijn adres, maar daar kende niemand hem. Ook op zijn werk hadden ze nog nooit van hem gehoord. Ik raakte in paniek. Met wie was ik in godsnaam samen geweest de afgelopen twee jaar? Uiteindelijk probeerde ik zijn voetbalclub. Daar hoorde ik van de barvrouw dat Francisco een sportwinkel had. Met zijn vriendin, verduidelijkte ze. Wilde ik het adres? In een opwelling reed ik erheen. En ja hoor, daar stond Francisco met een puisterige puber die loopschoenen paste. Achter de kassa stond een knappe vrouw met donker haar. Francisco schrok toen hij me zag, loodste me naar buiten. Ik wist genoeg. Ik heb me losgerukt en ben naar de auto gerend. Die avond stond hij voor de deur, waar zijn kleren al in een tas voor hem klaarstonden. De vrouw achter de kassa was inderdaad zijn vriendin. Met haar ging hij trouwen, ze hadden immers een zaak en zij was ook Portugees. Francisco was op mij gevallen omdat ik het tegenovergestelde van haar was: blond en assertief. Dat contrast had hem aangetrokken. Francisco was verliefd op mij geworden, maar had al die tijd geweten dat het tussen ons uiteindelijk niets zou worden. Hij bleef liever in zijn eigen 'kringetje'. Daar lagen zijn 'root' en dat was zijn bestemming. Ik heb mijn sleutels teruggevraagd en hem geblokkeerd. Wekenlang huilde ik. Het voelde alsof mijn vriend gestorven was. Onze relatie bleek een grote leugen. Op 'onze' woensdagavond dacht zijn vrouw dat hij een cursus had met overnachting, en als hij ging stappen zei hij dat hij bij vrienden bleef slapen. Zij heeft ook niet doorgehad hoe hij haar bedonderde. Vreselijk vind ik het ook dat zijn vriendengroep het spel meespeelde. Hoe konden ze! Nooit ben ik zo kapot geweest van verdriet. Het voelde intens en mensonterend. Mijn haar viel uit, ik kreeg neke- en schouderklachten en ik viel zes kilo af. Pas na twee maanden had ik het gevoel dat ik weer kon ademen. Ik ging bij een kookclub en meldde me aan voor een cursus fotografie. De foto's van Francisco vernietigde ik. Naar Portugal hoef ik nooit van mijn leven. Mijn verdriet slijt, maar ik twijfel of ik ooit nog een man zo durf te vertrouwen als Francisco. Het erge is: voor hem was ik bijzaak. Geen moment overwoog hij een serieuze toekomst met mij. Hij is mijn liefde niet eens waard geweest." ■